

STUDENTEN WEEKBLAD

20e JAARGANG.
No. 14.

HOOFDREDACTEUR: E. J. GRATAMA SZN.
REDACTEUREN: B. D. H. TELLEGEN J. AZN., MEJ. E. G. F. W. VAES,
G. J. DE GLEE, W. H. MUNNICH, S. NOYON, W. J. G. PAARDEKOOPER.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
31 JAN. 1918.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 4.— P. JAAR,
WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Rubriek „Ter Bestrijding”.

Delftsch Studenten-Corps.

Bestuurssamenstelling „Laga”.

Ter Bestrijding.

Vereenigingsleven.

Civiel- en Bouwkundig Stud.-Gezelschap „Practische Studie”.

Algemeen Nederlandsch Verbond.

Het onderbewuste als factor in het maatschappelijk leven.

Lezingsverslag.

Feuilleton.

De Spoorstudent, III.

Gedachten en Gedichten.

Sprook. door Lk.

Van Verre Reizen, III.

Technische Hoogeschool.

Uitslag examens Januari 1918.

Mededeelingen.

Correspondentie.

Agenda.

In dit nummer wordt een nieuwe rubriek geopend. Onder het hoofd: „Ter Bestrijding” zullen er den lezers kwesties voorgelegd worden waarvan de bestrijding tot meerdere klaarheid in een vraagpunt zelf, of in de denkwijze van de studenten er over en zoo mogelijk tot een oplossing der vraag, voeren kan.

Lezers die een meening omtrent een punt hebben worden verzocht die in een korter of langer artikel in deze rubriek te uiten. Het is geenszins de bedoeling dat de verdediging geheel door de Redactie geleid wordt. Juist de strijd tusschen de lezers zal inzicht geven in de verspreidheid van een denkwijze. Deze strijd zal, naar wij hopen, velen openlijk in de gelederen doen treden.

Er zijn vele misstanden en misvattingen die stand houden omdat oppositie ontbreekt of door onbekendheid van ieder met de meening van anderen. Het is het doel van de Redactie oppositie en meeningen als 't ware te organiseren, zoodat de afmetingen der oppositie overzien en verspreide meeningen geformuleerd kunnen worden tot eischen die in nieuwe tijden aan onze verhoudingen en uitingen gesteld worden. Onderteekening der artikels met vollen naam is wel gewenscht, maar niet vereischt. De Redactie kan natuurlijk, indien de discussie onvruchtbaar dreigt te worden, haar zekere grenzen stellen en zoo noodig sluiten.

De Redactie hoopt dat hiermede een hoofddoel van een studentenblad, het organiseren van meeningen, bereikt zal worden. Een algemeene medewerking is echter hiertoe noodzakelijk.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Delftsche Studenten-Roeivereniging „Laga”.

Het Bestuur is samengesteld als volgt:

W. L. Z. van der Vegte,	President.
B. W. Berenschot,	Secretaris.
P. Boele,	Thesaurier.
J. M. de Muinck Keizer Jr.,	Commissaris, Vice-President.
J. P. van Lier,	Commissaris, Vice-Secretaris.

TER BESTRIJDING.

Het is langzamerhand gewoonte geworden, dat bij uitingen van studentenleven naar buiten, met name bij een lustrum, aan betaalde personen, buiten de studentenwereld staande, plaatsen worden gegeven waardoor zij een hoofdrol spelen bij de vertolking van wat leeft in de feestvierende studenten-corporatie. Ik noem hier solisten en vreemde dirigenten bij uitvoeringen van muziekverenigingen, kunstenaars voor het ontwerpen van costumes en decoratie, beroeps-auteurs bij tooneelopvoeringen. Het doen optreden van zulke personen geeft nu geenerlei idee van den studentengeest, alleen een van de studentenbeurs. Zal zonder hun optreden het feest veel aan „luister” moeten missen; met hun optreden mist het feest karakter.

Als 1e „te bestrijden” stelling volgt dan:

Elke uiting van studenten naar buiten, waarvoor de bewondering van buitenstaanders gevraagd wordt, moet, ten koste van alles, geheel van de studenten in kwestie afkomstig zijn.

VEREENIGINGSLEVEN.

Civiel- en Bouwkundig Studenten-Gezelschap
„Practische Studie”.

HUISHOUDELIJKE VERGADERING op Vrijdag 1 Februari 1918, des avonds te 7.15 uur, in de Bibliotheek der T.H.

Te behandelen: Voorstel van het Bestuur om Prof. Ir. N. C. Kist te benoemen tot eereid van het Gezelschap.

7.30 uur. LEZING te houden door den heer Ir. V. P. J. de Blocq van Kuffeler, Ingenieur van den Rijks-Waterstaat te Zutphen.

Onderwerp: „Het Zuiderzee-vraagstuk.”

—o—

Evenals twee jaar geleden zal het gezelschap „Practische Studie” dit jaar wederom een tentoonstelling organiseren van teekeningen, kunstnijverheidsvoorwerpen, boetseerwerken, studie's, schetsen, foto's van uitgevoerde werken, enz. door hare leden vervaardigd. De Commissie stelt zich voor, deze tentoonstelling te doen plaats hebben in de expositiezaal van de Bibliotheek der T. H., van Maandag 18 Februari tot en met Zaterdag 23 Februari e.k. De opening zal plaats hebben des namiddags 3 uur.

Voor het welslagen van deze tentoonstelling wordt medewerking van allen verwacht. Inzending van teekeningen enz., die aan redelijke aesthetische eischen voldoen (ter beoordeeling van de Commissie) zal dankbaar worden aanvaard. De inzendingstermijn zal worden gesloten op Vrijdag 15 Febr. a.s. 12 uur.

Met het oog op het feit, dat de zaal tevens voor lezingen in gebruik is, is verlenging van deze termijn *beslist onmogelijk*.

Inzendingen te bezorgen bij den heer C. van Os, concierge der Bibliotheek.

Namens de Commissie:

A. J. VAN DER STEUR, Secretaris.

Voorstraat 4, Delft.

Algemeen Nederlandsch Verbond.
Studenten-Afdeeling Delft.

Het Bestuur stelt voor 1918 de volgende kandidaten:

H. G. C. Cohen Stuart,	Voorzitter (aftr.)
F. M. C. Berkhout,	Eerste Schrijver (aftr.)
J. Heykoop,	Penningmeester (aftr.)
Mej. J. A. v. d. Spek,	Onder-Voorzitster (aftr.)
A. H. Fabius,	Tweede Schrijver.

Lijsten met tegen-candidaten worden vóór 14 Februari a. s. ingewacht bij den Eersten Schrijver:

F. M. C. BERKHOUT,
Oude Kerkstraat 10.

Algemeen Nederlandsch Verbond.

Wij ontvingen het volgende schrijven:

Op voorstel van de vereenigde besturen der studenten-afdeelingen van het Algemeen Nederlandsch Verbond was van de hoofdredactie van het Algemeen Nederlandsch studenten-weekblad „Minerva” de toezegging verkregen tot benoeming van een vast medewerker van Groot-Nederlandsche studenten belangen.

Intusschen verscheen in het „Minerva”-nummer van 22 November 1917 een verslag van de algemeene redactie-vergadering van 17 November daaraan voorafgaande, met vermelding dat aangenomen was het voorstel: „De algemeene redactie-vergadering van het A. N. S. W. „Minerva” besluit het korrespondentschap te Gent op te heffen, daar de Gentsche universiteit, zooals ze thans is, niet als Groot-Nederlandsche universiteit erkend kan worden.”

Van de redaktioneele zijde werd dit bericht aangedikt door den heer J. R., die meende te moeten schrijven: „Wij, Nederlandsche studenten, erkennen niet en zullen nooit erkennen als onze *Nederlandsche* broeders hen, die hun Hoogeschool buigend aannamen uit de handen van de overweldigers van hun vaderland, betaald met het geld en het bloed van hun trouwgebleven land- en stamgenooten. Laten zij van hun Gouverneur, van hun Keizer, een eien blad vragen, die het hun zeker niet onthouden zal, — en laat hen daarin schrijven.

De plaats van den Gentenaar blijft open om straks, na den oorlog, te kunnen worden ingenomen door één die niet een groote zaak verried, om er een kleine mee te winnen, door een van de strijders aan den Yser.”

Naar aanleiding hiervan kreeg ik van het bestuur der Delftsche studenten-afdeeling van het A. N. V. onderstaande motie, aangenomen in zijn vergadering van 10 Dec. 1917:

„Het bestuur van de Studenten-afdeeling Delft van het A. N. V., gezien de redaktioneele uiting van den heer J. R. in het „Minerva”-nummer van 22 November 11,

geen partij willende kiezen voor, maar ook niet tegen het Vlaamsche aktionisme, stelt voor terug te komen op

FEUILLETON.

De Spoorstudent.

III.

De trotsche en schoone Elaine, meisjesstudente te Delft, was, als onze mannelijke held Piet, eerste-jaars, lid der Vrouwelijke Studenten-Vereeniging, zeer gewild zoowel in Delft als Den Haag op alle mogelijke gelegenheden waar de omgang tusschen de beide seksen door ouders en voogden op een in 't ooglopende wijze in de hand wordt gewerkt, als daar zijn: bals, dansclubs, fancy- en vanity-fairs en wat dies meer zij, zeer begaafd waar het haar studie niet betrof, was Elaine als 't ware voorbestemd om binnen afzienbare tijd als een ster van de eerste grootte aan de studentenhemel in Delft te schitteren. En dat wist zij dan ook heel goed. Zij leefde geheel in 't bewustzijn ervan.

Het was een van die meisjes, die opgaan in zich zelve en die na een dikwijls vrij langdurigen strijd met eventueele mededingsters ook tot middelpunt van hun heele omgeving zijn geworden. Als een koningin troonde Elaine in haar huisgezin en het was wel eenigszins een opluchting voor de jongere broers dat zij nu sinds September elken dag naar Delft ging. Zij reisde meestal samen met Sonja, haar

het verzoek aan de „Minerva”-redactie tot benoeming van een medewerker van Groot-Nederlandsche studenten belangen, en verzoekt den algemeenen sekretaris de andere studenten-afdeelingen uit te noodigen zich hierbij aan te sluiten.”

Thaus kan ik, namens alle vereenigde besturen, verklaren dat zij met de Delftsche motie instemmen.

Wij hebben dan ook ons verzoek tot benoeming van een vast medewerker aan „Minerva” ingetrokken.

Hoogachtend,

H. G. C. COHEN STUART,
Algem. Sekr.

Het Onderbewuste
als factor in het Maatschappelijk leven.

LEZING gehouden door Ir. P. SCHUT, voor het Studenten-gezelschap voor Sociale Studie.

Een duidelijke omschrijving van „Onderbewuste” hebben we te danken aan Freud, hoogleeraar in de psychologie aan de universiteit te Weenen. Freud nam waar, dat bij de behandeling van zielszieken er steeds twee gebieden in hun geestelijk leven aanwezig waren.

Het eene gebied, het „bewuste” was dat, waaruit de patient zijn gewone gedachten en redeneeringen putte, wat hij tot zijn beschikking had aan verstandelijke en gevoelsvermogens. Behalve dat was er nog een tweede het „onderbewuste”, waaruit de patient niet het vermogen bezat gedachten en gevoelens naar believen weer te geven.

De inhoud van het onderbewuste zijn de gedachten aan allerlei voorvallen en gebeurtenissen, aan gevoelsmomenten gedurende ons leven opgenomen, die we verdrongen hebben, expres, of die verdrongen zijn, onder invloed van het milieu, waarin we leven. Tot de kennis van deze twee bewustzijnsgebieden kwam Freud: 1°. door hypnose: 2°. door de methode der losse invallen; 3°. door de droomanalyse.

Door toepassing van deze methode vond hij, dat een dusdanig dubbel zielsleven, niet alleen bij zenuwzieken, maar ook bij „gewone” menschen aanwezig is.

Bij de nauwkeurige studie van de droomen is dan gebleken, dat de droom een wensch of wenschvervulling inhoudt; niet een wensch, die uit te spreken is, maar een, die, zoodra hij tot ons bewustzijn zou komen in vele gevallen ons een groote schrik zou bezorgen omtrent onze „verdorvenheid” en wel steeds op het gebied van het liefdeleven. Deze wenschuitingen komen meestal niet in duidelijk kenbare vorm te voorschijn, maar doorgaans vermomd, (droomsymboliek); zijn ze dit niet of weinig, dan komt er gewoonlijk een verschijnsel van heftige angst bij (angstdroomen).

De verklaring van deze droomverschijnselen is nu volgens Freud deze: In ons binnenste komen wenschen op, welke ten deele niet overeen te brengen zijn met de moraal. De

vriendin, een meisje dat bij haar vader in huis was en eveneens in Delft studeerde.

Zij sliepen op dezelfde kamer en het was dan ook op den triesten dag die wij beschreven hebben, dat de meisjes, vroeg gewekt, opstonden en zich met haast kleedden. Beide staken zij zich in eenvoudige collegedracht, een witte blouse met een streepje en een zwarte rok. Onder het aankleeden werd weinig gesproken. La reine was meestal in een nogal slecht humeur tijdeus haar grande levée. Toen zij klaar waren zette Sonja de ramen open en volgde Elaine naar beneden. Vader, moeder en broers waren reeds aanwezig.

De gesprekken aan het ontbijt draaiden meestal om Delft. Vader die koopman was in ruste, had nooit gestudeerd, en de jongens kwamen nog geen van beide in de termen. Onder zulke omstandigheden stelden zij allen veel belang in het gat. En Elaine deed dan gewichtig, terwijl Sonja meestal haar mond hield, een politiek waarvan zij de deugdelijkheid proef-ondervindelijk aangetoond had.

Sinds kort had een van de broers het vraagstuk „wat is het onderscheid tusschen Corpsleden en niet-Corpsleden” te berde gebracht en Elaine scheen onuitputtelijk in uitleggingen en voorbeelden op dit gebied. Met een tong, scherper dan deze armzalige pen, schetste zij in korte trekken het leven der Corpsleden en dat der nihilisten, een woord dat een groote consternatie had teweeg gebracht in het bezorgde moederhart dat aan de andere zijde van den tafel

wenschen worden door ons als „slecht” zijnde, verdrongen, overgebracht naar ons onderbewuste. Men zou kunnen zeggen, dat de wenschen gecensureerd worden. Tijdens den slaap is de werkzaamheid van den censor verslapt en komen die wenschen weer boven. Is de wenschgedachte zeer slecht vermond, dan gaat de droom meestal vergezeld door angstgedachten, die veroorzaakt worden door de angst voor de ontdekking van de door de censuur verdrongen gedachten.

Deze verdrongen gedachten laten zich nu in twee groepen verdeelen, 1°. die op sexueel gebied, 2°. die op sociaal gebied.

Volgens Freud is deze eerste soort de hoofdbron van de zenuwziekten; een conclusie van lange ervaring. De gedachten welke verdrongen moeten worden, worden bepaald door de heerschende moraal, en waar die in den laatsten tijd steeds hooger eischen stelt, is het dus ook geen wonder, dat het aantal personen waarbij de verdringing mislukt, toeneemt en daarmee het aantal zenuwziekten.

Deze verhoogde moreele eischen zijn zeker zeer toe te juichen, maar aan den anderen kant is het voortdurend opschuiven van de leeftijdsgrens, waarbij in de meeste kringen een huwelijk pas mogelijk wordt, een zeer ongewenschte gebeurtenis; daardoor ontstaat een tweeledig kwaad:

1°. Grootere kans op mislukking der wenschverdringing en daardoor toenemende zenuwziekten;

2° toenemende immoraliteit bij een onderdeel der menschen.

Het 2de gebied der verdrongen gedachten, omvat niet de „immoreele” wenschen, maar van feiten en gedachten, die dreigen de gemoedsrust te doen verdwijnen. Deze verdringing kan natuurlijk ook weer z'n nut hebben. Als we alle maatschappelijke ellende in ons bewustzijn zouden houden, zou een geweldige levensmoeheid er 't gevolg van zijn. De verdringing werkt hier als evenwichtsbewaarder van de psyché. Hoe komen we tot dit begrip? Het is onmogelijk het reusachtig aantal indrukken en gevoelens, die op ons inwerken, klaar in ons bewustzijn vast te leggen; ons verstand en gevoel doet daaruit een keuze. We zoeken dus uit het materiaal een bepaalde soort, een type van feiten. Dringen zich andere feiten aan ons op, die ons uit ons evenwicht brengen, dan dringen wij ze weg uit ons bewuste naar ons onbewuste zieleleven. Menschen, in ongeveer dezelfde omstandigheden verkeerende, zullen een zelfde soort van feiten en indrukken, bij voorkeur uit hun bewuste verdringen en omgekeerd een zelfde soort in zich opnemen. Er ontstaat zodoende gebaseerd op deze feiten, een bepaalde moraal en gevoel voor recht, dat we noemen klasse-moraal en klasserecht (klassejustitie).

Door de opvoeding worden deze begrippen de kinderen onbewust ingegeven, reeds in de jeugd wordt de kiem gelegd van de richting, waarin zij later hun denken zullen bewegen en slechts enkelen van hen komen later in een omgeving, die hun feitenkeuze, om 't zoo eens te noemen, anders leidt, en maar heel enkelen zijn uit zich zelf sterk genoeg om hun keuze te doen.

Deze klassebegrippen zijn natuurlijk veranderlijk, omdat de maatschappij als levend organisme voortdurend andere behoeften heeft en dus ook steeds andere eischen stelt aan de dragers van de macht (heerschende klasse) en aan de onderliggende klassen (nu de arbeiders, vroeger de burgers).

voor het jonge meisje klopte En tusschen die betoogen door kwamen van die kleine stekelige vinnigheidjes, met snijdende stem gezegd, onbegrepen door de met wijd open monden het orakel aanstarende jongens. Dat waren hatelikheden die er drie van een man waard waren! Als een nijldige voetstamp met die keurige smalle hakjes in de Delftsche modder, dat die naar alle kanten in het rond spatte!

Plots ontdekte Elaine dat het tijd was om weg te gaan, anders zou zij den trein niet meer kunnen halen. Snel kauwde zij de rest van haar eenigste morgenbroodje, deed de goeden-dag-ronde en vertrok met Sonja.

Zij waren net op tijd aan den tram. Elaine legde de afstand tusschen hun huis en de halte maar liefst in den kortst mogelijken tijd af, niet alleen uit angst om den tram niet te halen, maar ook omdat zij liever niet had dat de menschen op straat haar met dien onaestetischen teekoker zagen, op het uiterlijk was zij zeer gesteld.

In den tram vonden zij kennissen van de club en spoedig waren de meisjes verdiept in een druk gesprek over een naderende Diësviering.

Men begrijpt dat dit Piet's dag, Piet's tram en Piet's vizioen was. Welk een zielemarteling doorstond hij! Geen blik, geen gebaar voor hem in die overvloed van gebaren, blikken en woorden die de schoone onbekende als uit een hoorn des overvloeds rondstorte! Niets, niets dat er aan dacht bij haar

Juist doordat dit verdringingsproces van feiten en gevoelens, die het klassebelang schaden, zoo'n groote kracht heeft en, tot nu toe zoo'n ongekende factor is, is het zoo ondenkbaar, dat de bourgeoisieleden in grooten getale zouden komen tot het socialisme. Al zien ze de fouten van het tegenwoordig maatschappelijk leven ook nog zoo scherp, tot het socialisme zullen alleen zij komen, die zich klaar en helder bewust zijn, dat hun verstand en gevoel werkt als klasse instrument, wanneer ze er niet terdege voor oppassen en er zich tegen verzetten.

Komen we tot slot nog even terug op klasserecht en klassemoraal. Wanneer we de rubriek vonnissen van gerechtshoven nalezen in de krant en er even goed bij nadenken zullen we steeds feiten constateeren, die ons doen afvragen, of dit nu werkelijk „recht” is, wat daar gesproken wordt.

We zien ten 1ste dat diefstal relatief veel zwaarder gestraft wordt, dan lichamelijke mishandeling, een verschijnsel, dat geheel samenhangt met de maatschappijvorm.

„Vooruitkomen in de wereld”, dat wil zeggen „veel geld verdienen”; veel bezit, veel geld is het doel waarvoor gewerkt en geleden wordt, waarvoor onnoemelijk veel wordt opgeofferd. Aanranding van dat bezit is daarom ook het ergste wat er is. Zoo sterk is de bouw van het „heilig huisje” van het privaat bezit, ook al bij kinderen, dat een jongen van \pm 16 jaar vond, dat het beter was, je kinderen te laten sterven van honger, dan een brood te stelen.

Ten 2de is op te merken, dat voor analoge feiten een persoon uit de eene stand veel zwaarder wordt gestraft, dan uit de andere. Zoo wordt lichamelijke mishandeling door een student niet voor het 10de deel zoo zwaar gestraft als b. v. het slaan van een werkwillige door een staker. Dit laatste wordt ook door ons als veel erger gevoeld, wanneer we alleen ons direct gevoel, en niet ons verstand laten werken. De kranten leveren hiervoor dagelijks bewijsmateriaal.

Wil dat nu zeggen, dat alle rechters, bewust onrechtvaardig handelen en bewust van de rechtspraak (d. w. z. van de justitie in de moraal) een paskwil maken? Neen, natuurlijk, maar de werking van het onderbewuste kan voor dit gedrag een verklaring geven.

De klasse-groepering van onze maatschappij door zijn werking op het onderbewuste in dit onderbewustzijn een factor vindt, die het aanwezige maatschappelijk systeem, met al zijn fouten als klassensysteem, helpt handhaven, en de onbevooroordeelde studie van sociale problemen bemoeilijkt. Wanneer die studie ons ernst is, laat ons dan beginnen met alle aangeleerde opvattingen als zijnde klasse-opvattingen op zij te zetten, of liever grondig hun waarde onderzoeken. Een grondig onderzoek en onbevooroordeelde studie zal dan noodwendig duidelijk maken, dat alleen een klassenlooze maatschappij werkelijk geluk aan zijn leden kan geven.

(Zie verder Tweede Blad).

of er wel een als Piet naar haar kon smachten en verlangen!

Piet's liefde was er een die conventie noch decorum ontzag, in bescheiden opzichten althans. Den geheelen reis van Duinoord naar het Hollandsch spoor, anders zoo lang, nu in zulk een oogwenk voorbij, fixeerde de knaap haar zóó, dat zelfs buitenstaanders het opmerkten. Zoo zat daar meergemelde Gerard, de vriend van Adolphe, een zwaar joviaal studententype van een goeie tachtig jaar terug. Evenals Piet en vele andere medereizigers getroffen door het pretentieuze optreden van die jonge dame, had hij zijn blikken eenigen tijd op haar bijna scherpe trekken laten rusten, toen dit hem verveelde — Gerard was een wereld- en menschenkenner, — was hij om gaan zien en ontdekte het niet slimme gezicht van onzen Piet. De as van den onzichtbaren kegel uit diens star-open mond volgende, had hij Elaine weer gevonden en zoo geschiedde het dat Gerard op een triesten Novemberdag in een zwarte stoomtram, gaande tot een stad van modder en vuil, een wereld van schoonheid en liefde ontdekte, liefde, dubbel edel en rein, daar het een eerste liefde was, wonderlijk te aanschouwen als het bersten der jonge knoppen in den lentewind...

Gerard las verder, zijn Amsterdammertje. Genoeglijk gnuiflachje speelde om zijn mond.

Bylo! dat mocht hij, deze hoonende spot!

De Amsterdammer was weer niet van gisteren!

(Wordt vervolgd).

ADVERTENTIEN.

Almanak D. S. C.

De overgebleven almanakken van vorige jaren worden, zolang de voorraad strekt voor Corpsleden beschikbaar gesteld tegen 20 CENT PER STUK.

Het Lustrum-Gedenkboek 1903

2 deelen met tal van illustratiën zolang de voorraad strekt voor f 0.50 de twee deelen, en

Het Lustrum-Gedenkboek 1908

1 deel op zwaar papier gedrukt met een groot aantal illustratiën en pentteekeningen zolang de voorraad strekt voor 75 cent per exemplaar.

Een intekenlijst is neergelegd bij de Technische Boekhandel J. Waltman Jr. Binnenwatersloot, door den Thesaurier van den Senaat wordt over het bedrag beschikt.

Gevraagd: 1 MEI 1918. Gemeubileerd
1 Huiskamer, 1 Studeerkamer, 3 Slaapkamers
met gebruik van keuken. 1 Febr.—1 Mei '18.

Gemeubileerde Zit- en Slaapkamer.

Brieven onder No. 1801, Bureau van dit Blad.

GELEGENHEID AANGEBODEN
VOOR KOFFIETAFEL,

omtrek Wippolder.

Brieven onder No. 1802, Bureau van dit Blad.

C. L. DOORMAN,

PHIL. NAT. DOCT^s

repeteert Wiskunde, Natuurkunde en Theor. Mechanica.

VOORSTRAAT 77, DELFT.

Grootste sorteering Vischconserven in glas en blik:
Sardines, Paling, Garnalen in diverse Sauzen, Haring, Makreel, Ansjovis in zout en olie, Zeepaling, Snoek in bordelaise, Heilbot in ravigotte, Ansjovisboter, (als pastei op brood gesmeerd).

Afdeeling Vleeschwaren: Rolpens, Geldersche Worst, Bacon, Cornedbeef, Leverworst, Knakworst, Vleeschkaas, Roastbeef, Berlinerworst, Ham, Cervelaatworst, Hoofdkaas, Plockworst, Rookvleesch, Saucise, Boterhamworst, Leverpastei, Frikkadel, Wildpastei.

H. MEEUWS

Oude Delft 111

Telefoon 157.

Werktuigkundig- en Constructie-Teekenaar
zoekt Thuiswerk.

Brieven onder No. 1803, Bureau van dit Blad.

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van Diners.

OUDE DELFT 120.

CHR. F. RÜTER.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

f 1,00 per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 31 JANUARI 1918. No. 14.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Sprook.

Voor vele, vele jaren ontstond er twist in het dierenrijk. Er waren eenige hoog ontwikkelde dieren, die wenschten te weten, wat toch wel het doel van het Leven zijn mocht. Daarom schreven zij een prijsvraag uit.

Een geweldige schok ging er door de schepping; alle dieren schrokken op van het zoeken naar spijs en voortplanting.

De slakken trokken hun glanzende wegen naar één punt en zij spraken lang en onderzochten diep. Spoediger dan dit in een slak te verwachten was, kwamen zij tot een slotsom, ook al omdat ze niet gewoon waren, levensvragen te behandelen en meenden, dat zij al hun kracht er aan moesten wijden en niet denken mochten aan hun dagelijksche genietingen. Wat wij wel mogen waardeeren — in een slak.

Zij zeiden dan: „het doel des Levens is de leelijke groene kleur der bladeren te vernietigen.”

Dit hun antwoord zonden zij in.

Zoo deden alle dieren, en er waren geen twee die gelijk waren.

De jury werd krankzinnig van het nadenken, wat al weer toont, dat zij geen ervaring hadden in het beoordeelen van eens anders denkbeeld.

Toen werd de mensch tot oordeelen geroepen.

Daar echter meer dan negen-tiende dezer wezens zelf hierover nooit had nagedacht — men bedenke dat ik spreek van vele jaren her — was het voor hem wel eenigszins moeilijk uitspraak te doen.

Daar nu de mensch handig was, een gevolg van zijn afkeer van alle moeite en van zijn wensch zich geen vijanden te maken — wat alweer de moeite van strijd zou gegeven hebben — bedacht hij spoedig een woord en zeide: „Het doel des Levens is *Geluk*.”

Toen werd het weer rustig in de dierenwereld en zoo zal het blijven tot over eenige millioenen jaren eenigen zich hoog genoeg ontwikkeld zullen hebben om te vragen: „Wat is *Geluk*?”

Dan zal een nieuw woord gezocht worden, en weer zal er rust zijn — voor eenige millioenen jaren.

LK.

Van verre Reizen.

Een Romantisch Verhaal door WILLEM PERK VAN LITH.

III.

Zwijgend gingen wij naast elkander, Armida en ik, door de wijken der visschers. De vuilste armoede en ellende woekerde hier overal, ginds zag men in straatvuil zich wentelende kinderen, hier weer vrouwen op bloote voeten met manden en karren vol halfrotte visch, schreeuwend met schorre stemmen, schor vaak van den drank, aanprijzend hun waar. Mannen zag men er haast niet, wel opgeschoten lummels, die vieze pruimen bekauwden en stralen bruin vocht op de straat spoten. Een weeige lucht van versch brood verspreidde zich om de centra dier ellende, de bakkerswinkels, waarvoor zich horden hongerige kinderen verdrongen en waarin voldaandikke bakkersgezichten met niet meer witte mutsen tevreden grijnsden.

Bij elke stap wrong mij een nieuwe walging naar den keel, ik had grote lust om weg te loopen, maar ik mocht niet. Wij traden een vertrek binnen, laag, bedompt. 't Visschersgezin zat aan tafel. Een haast onbegrensd aantal kinderen van een tot misschien wel twintig jaar oud, drensde en schreeuwde om eten. Spoedig kwam vader binnen. Teruggekeerd van de vaart, moe en knorrig, zakte hij neer op een wrakke rieten stoel, de eenige uit het vertrek, opgevist na een schipbreuk, uit dezelfde zee die mij Armida gezonden had. Een stilte trad in. Goeie vangst vader? vroeg een der oudste dochters, een slonzige peenharige meid met loensche gemeene oogen en een wellustige mond. Vader bromde wat terug en ging een paar kinderen afsnauwen. Den eenjarige begon te balken. Al wat er onder de tien was balkte mee. Wat hadden die jonge kerels toen

een lol! Ze prikten de kinderen om ze nog meer aan het schreeuwen te maken. Maar vader bleek een groot paedagoog te zijn. Hij sloeg met zijn vuist op de tafel en brulde met zijn stem, die gewoon was over het golvengeraas uit te schreeuwen, om stilte. Dadelijk zweeg alles, behalve de eenjarige, die kalm doordrensde. Toen gaf de vader een trap tegen de hooge stoel van wrakhout, waar het kind in zat, dat het eruit vloog, op den grond. Het bleek niet eens dood te zijn. Het kroop zelfs kalm naar zijn plaats terug en werd zoet. Toen kwam moeder binnen, een veertigjarig wijf van verbazingwekkende omvang met een reusachtige schaal aardappelen en een paar haringen. Die werden aan den zolder opgehangen; ieder prikte met een puntig voorwerp, dat een vork moest verbeelden, in de kom en veegde met zijn aardappel langs de smeuge haring. Talrijke vloeken en verwenschingen vielen er als een de haring met teveel kracht bewerkte of teveel aardappels at. Onder tafel werd getrapt, boven tafel gejouwd in een taal, gemeener dan die van Heijermans en Querido te samen. Het hardst te verduren hadden het de opgeschoten meiden die door de dito kerels werden geknepen, wat hun aan het gillen bracht. Nauwelijks was het eten gedaan of alles wat beenen had liep het huis uit om een luchie te scheppen. Heerlijk zou de avondlucht geweest zijn als het niet in deze vuile buurt geweest was. De kinderen gingen weer in de modder rollen met andere halfnaakte vuilikken, de groteren gingen met elkaar spelen en het opgeschoten geslacht zocht zijn soortgenoten. Hier stond een troep aankomende knullen, daar een stoet gillustig gestemde meiden. Het donker viel en zij zochten elkaars gezelschap tot vele vrijerijtjes in het straatvuil. De moeders jengelden tegen elkaar aan de deuren over hun slonzige dochters of slecht oppassende jongens, de vaders rookten hun pijpje of kauwden hun pruim, gesapig onder den blooten hemel of in een gemeen herbergje.

Intusschen opgewandeld door de volksbuurt van het zeestadje naar de betere wijken vonden wij de reedersgezinnen in dezelfde conditie, relatief gesproken.

De mannen — of „heeren” moest ik zeggen, maar dat doe ik in dit geval liever niet — vonden elkaar op hun sociëteit en bespraken de zaken het visschersbedrijf aangaande, of vertelden elkaar vieze aardigheden en lachten door het raam tegen een voorbijkomende visschersmeid. De vrouwen — „dames”, zie boven — bekwekten hun manneer en wat er verder nog op de wereld gebeurde, op hun naaivondje, de jongelingen en maagden bezochten den boulevard en hielden rendez-vousjes, de kinderen speelden of schreeuwden en hinderden hun gouvernantes. Ik vond het waarlijk hier geen haar beter, alleen leek dat misschien wel zoo in den beginne, voor den argeloozen opmerker. Niet ruw en gemeen, maar perverser, geraffineerder.

Er is meer geest voor noodig, maar het is niet gemakkelijker

Als 't ochtend vroeg de eerste morgenstralen
De rust weer in het menschelijk hart doen dalen,
Na langen nacht van wroeging of van zonde,
Zoo kwam in die gebenedijde stonde
Armida's woord vol zoete troost tot mij,
Van verre, en toch zoo menschelijk nabij.
— Mij dunkt dat haar gestalte mij verlaten
En ik alleen liep door de stille straten
Waarover nacht zijn wieken had gespreid —
Daar klonk haar stem, omhoog steeg ik, bevrijd
Van dit armzalig lijf en deze leden
Die als een mantel waren afgegleden.
Omhoog steeg ik, en uit de duisternis
Naar 't schaduwloze licht. Nu werd gewis
Wat vroeger mij een droombeeld had geschenen;
Vele bevrijden kwamen om mij henen
En reikten mij den beker van den graal —
Mijn eeuwigheid zag ik voor d'eerste maal.
Toen weken de gestalten een voor een
Geluidloos uit — stil werd het om mij heen,
Stil gingen zij, die nimmer wederkeeren —
Ik steeg, bij 't immer ruischen van de sferen,
Steeg uit, ver boven alle eindigheid
En vond die al zoo lang mij had verbeid.

„Al luisterend naar de muziek der sferen
Wordt 't tijd, mijn dichter om terug te keeren
Want weet dat al die witgedaste heeren
— Die allen zondaars zijn, naar uw beweren —

Reeds lang uw komst verbeiden; dat uw werk
Beneden weer u roept" — Hier nadert Perk
Hij is gedaald — hij glimlacht, voelt zich sterk
En wijst al lachend ons op gindschen zerk:
„Hier is het graf dat gij mij hebt gedolven
Daar 'k zei te kunnen treden over golven
Daar 'k zeide dat 'k kon stijgen tot de sferen
En U bespote — 't Zij dan zoo, mijnheeren!
'k Daal in het graf, doch Gij, hoor Gij mij aan,
En wees zoo goed om met mij mee te gaan!"

(Wordt vervolgd).

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Ingenieurs Examens Januari 1918.

Geslaagd voor het Ingenieurs-Examen voor:

Civiel-Ingenieur.

M. F. Adams.	R. Klaij.
Mej. E. F. van den Ban.	V. L. de Lannoy.
E. J. van der Beek.	O. R. Maiër.
G. A. de Boer.	J. D. Mulder.
Jhr. F. E. C. Everts.	H. Popping (met lof).
Jhr. A. E. Goldman.	F. H. van Rijn.
G. B. R. de Graaff.	F. Schuylenburg.
J. J. Groenema.	J. Th. A. Stubbe.
J. W. L. Habraken.	J. J. H. M. Verlinden.
F. J. van Haften.	E. A. Voorneman.

VERBETERD BERICHT.

De heer D. van der Zee die eenige dagen geleden abusievelijk stond vermeld bij de geslaagden voor het ingenieursexamen voor Civiel-ingenieur heeft aan dat examen niet deelgenomen.

Geslaagd voor het Ingenieurs-examen voor:

Werktuigkundig-Ingenieur.

J. Bos Azn.	J. Muysken (met lof).
W. Clignett.	N. P. Pel (met lof).
J. Janszen.	E. W. F. Schut.
C. Koning.	

Geslaagd voor het Ingenieurs-Examen voor:

Scheepsbouwkundig-Ingenieur.

L. Asjes.	G. Cool.
-----------	----------

Geslaagd voor het Ingenieurs-Examen voor:

Electrotechnisch-Ingenieur.

J. Th. van Asperen.	A. A. Lagaay.
C. M. Cool.	A. L. de Kok.
G. van der Harst.	J. Salm.
S. H. A. Hölzenspies.	W. Chr. M. J. Snijders.
L. van den Honert.	F. J. Tilma.

Candidaats-Examens Januari 1918.

Geslaagd voor het candidaats-examen voor:

Bouwkundig-Ingenieur.

P. H. N. Briët.	P. A. M. Siebers.
D. Jansen.	

Geslaagd voor het candidaats-examen voor:

Werktuigkundig-Ingenieur.

A. Bargeboer.	F. W. Janssen.
E. A. Becker.	W. C. Kool.
F. W. C. Blom.	A. J. M. Ledeboer.
C. J. Bouten.	W. Maas Geesteranus.
J. J. P. Cattel.	F. Michielsen.
B. Dorhout Mees.	G. J. Schott.
W. A. Harte.	W. L. van Voorst Vader.
W. F. E. van Hasselt.	

Geslaagd voor het candidaats-examen voor:

Scheepsbouwkundig-Ingenieur.

G. de Rooy.	M. W. Voogt.
L. Troost.	

Geslaagd voor het candidaats-examen voor:

Electrotechnisch-Ingenieur:

G. d'Auluis de Bourouill.	P. K. J. Leendertz.
H. F. Baart de la Faille.	P. J. Lux.
B. H. Blankenberg.	J. Noordhoek Hegt.
B. W. A. Bijvoet.	F. C. Th. Schuver.
D. Coster.	H. J. H. Swart.
N. Kloots.	C. Vroon van Gestel.

Mededeelingen.

De Senaat van de Technische Hoogeschool te Delft heeft het doctoraat in de technische wetenschap honoris causa verleend aan Prof. dr. H. A. Lorentz. Op de receptie, die Prof. Lorentz te zijner huize te Haarlem hield ter gelegenheid van zijn 40-jarig hoogleraarschap aan de Leidsche Universiteit, deed de Rector van de Technische Hoogeschool den jubilaris mededeeling van dit besluit van den Delftschen Senaat.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 18 Januari 1918 No. 684¹ afdeling O, is voor het tijdvak van 18 Januari tot en met 31 Augustus 1918 benoemd tot assistent voor de microscopische anatomie aan de Technische Hoogeschool te Delft buiten bezwaar van 's Rijks schatkist, E. Rosseels, tijdelijk Agnetapark te Delft.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 25 Januari 1918 No. 1128 afdeling O, is voor het tijdvak van 1 Februari tot en met 31 December 1918 benoemd tot bediende bij het laboratorium voor technische botanie aan de Technische Hoogeschool te Delft, K. Wijnmaalen, Graswinkelstraat 56 te Delft.

CORRESPONDENTIE.

Lk. — Uw gedicht „Mijn weenen . . .” leek ons niet voor opname geschikt.

J. S. — Voor een ingezonden stuk zijn uw gedachten niet duidelijk genoeg ontwikkeld.

Louis Petitor. — Uw gedicht moest tot het volgende nummer blijven liggen.

AGENDA.

- 1 Februari. Practische Studie.
Spreker: W. V. P. J. de Bloecq van Kuffeler.
Onderwerp: Het Zuiderzee-vraagstuk.
- 5 Februari. D. S. E. V.
Spreker: A. H. Meursing.
Onderwerp: Manistische beschouwingen over den mensch en zijn plaats in het heelal.
- 8 Februari. Technologisch Gezelschap.
Spreker: Prof. Dr. L. S. Ornstein.
Onderwerp: Vloeibare Kristallen.
- 13 Februari. Studenten Gezelschap voor Sociale Studie.
Onderwerp: Evenredige Vertegenwoordiging.
- 14 Februari. Algem. Nederl. Verbond. Stud. afd. Delft.
Spreker: B. Stephan, w.i., privaats docent aan de T. H.
Onderwerp: Een Nederl. toekomst voor Nederland.
- 28 Februari. Technologisch Gezelschap.
Spreker: Prof. Volmer.
Onderwerp: Het Taylor-stelsel.